

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

*Ένας κόσμος
όπου τίποτα
δεν είναι
όπως φαίνεται...*

*Εκτός
απ' τον πόθο.*

Αν τολμούσα

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT

BIBΛΙΟ 2

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEING ME

Από τις Εκδόσεις Gallery Books, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αν τολμούσα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lisa Renee Jones

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Πουχωπά

© Julie Patra Publishing, Inc., 2013

All rights reserved. Published by arrangement with the original publisher, GALLERY BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Nuno Silva/Getty images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2014

ISBN 978-618-5044-14-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

Αν
τολμούσα

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT
ΒΙΒΛΙΟ 2

Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου

*Στον Ντιέγκο για την παντοτινή πίστη του
σε μένα και σε αυτή την τριλογία*

Ημερολόγιο 8, απόοπασμα 1

Παρασκευή, 27 Απριλίου 2012

Με τύλιξε το σκοτάδι, μια απόλυτη απουσία φωτός που με έκανε να τρεμουλιάσω σύγκορμη. Όχι. Δεν έφταιγε το σκοτάδι. Έφταιγε αυτός. Τον ένιωθα, παρόλο που δεν τον έβλεπα. Ω ναι, τον ένιωθα. Σε κάθε πόρο του κορμιού μου, σε κάθε νευρική μου απόληξη, τον ένιωθα. Να με καταδιώκει. Να με διεκδικεί, παρόλο που δε με είχε αγγίξει ακόμη. Βρισκόμουν στο απόλυτο έλεός του, γυμνή, πεσμένη στα γόνατα, στο κέντρο ενός απάλου μάλλινου χαλιού. Σφιχτές ταινίες συγκρατούσαν τις γάμπες μου ακίνητες στους μηρούς μου, ενώ άλλα δεσμά ήταν τυλιγμένα στο στήθος μου και κρατούσαν τα χέρια μου δεμένα στην πλάτη. Πονούσα με έναν γλυκό-πικρο, διεγερτικό τρόπο και παρόλο που ένιωθα εκτεθειμένη και ευάλωτη, έχω ανακαλύψει ότι τέτοιου είδους παιχνίδια με ερεθίζουν με τρόπους που ποτέ δε θα φανταζόμουν. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει λογική· φοβάμαι για το πού θα με πάει έπειτα και ταυ-

τόχρονα τρέμω από διέγερση. Και πράγματι φοβόμουν έτσι γονατιστή εκεί στο σκοτάδι. Φοβόμουν επειδή ήξερα πόσο λίγο έλεγχο έχω στην αντίδραση του κορμιού μου, πόσο απόλυτο έλεγχο έχει εκείνος πάνω μου. Πόσο μεγάλη ανάγκη έχω να με εξουσιάζει. Τώρα δεν αναγνωρίζω αυτό το συγκεκριμένο κομμάτι μου, αυτή τη στιγμή, δηλαδή, που τα γράφω όλα αυτά, αλλά όταν είμαι μαζί του, μεταμορφώνομαι σε αυτό που θέλει εκείνος. Γίνομαι η προθύμη σκλάβα του, παρόλο που πλέον γνωρίζω πως είμαι ένα απλό πιόνι στα παιχνίδια του. Δε μου έχει υποσχεθεί τίποτα παραπάνω από το να με εξουσιάζει. Εκείνος ποτέ δε θα μου ανήκει όπως ανήκω εγώ σε αυτόν. Παίζω σύμφωνα με τους κανόνες του και ποτέ δεν ξέρω πώς μπορεί να αλλάξουν ή τι ή ποιος θα συμμετάσχει σε κάθε νέο παιχνίδι κάθε νέας μας συνάντησης. Και χθες βράδυ, τη στιγμή που ένας προβολέας έπεσε ξαφνικά πάνω μου, αποκλειστικά και μόνο σε μένα, όταν βγήκε από το σκοτάδι και στάθηκε μπροστά μου, ο άντρας που στεκόταν δίπλα του ήταν αυτός που με έκανε να τρανταχτώ συθέμελα. Ήταν δύο, κι ενώ ξέρει πολύ καλά πως απεχθάνομαι αυτό τον άνθρωπο, τον κάλεσε να με μοιραστεί μαζί του. Ήθελα να διαμαρτυρηθώ. Έπρεπε να είχα διαμαρτυρηθεί. Όμως εκεί, σε αυτό το δωμάτιο, δεν ήμουν η Ρεμπέκα. Ήμουν απλώς δική του. Μερικές φορές, στο φως της μέρας, όταν δεν μπορεί να με αγγίξει, όταν είμαστε χώρια, νομίζω πως θέλω να είμαι απλώς εγώ, να είμαι και πάλι η Ρεμπέκα. Μόνο που δεν είμαι σίγουρη ποια ακριβώς είναι αυτή. Δεν είμαι βέβαιη πως με αναγνωρίζω πια. Ποια είναι η Ρεμπέκα Μέισον;

Ασφυκτιώ σε μια σήραγγα απόλυτου σκότους δημιουργημένου από την αναπάντεχη διακοπή ρεύματος στην αποθήκη όπου ψαχουλεύω με την ελπίδα να βρω στοιχεία για το πού βρίσκεται η Ρεμπέκα. Έχω βουλιάξει στο κέντρο μιας τρομερής ταινίας θρίλερ, το είδος που μισώ, και αμέσως βλέπω τον εαυτό μου σαν το κορίτσι που κάνει πάντα τη λάθος κίνηση και καταλήγει αιμόφυρτο και δολοφονημένο. Εγώ, η Σάρα ΜακΜίλαν, είμαι λογικό άτομο και προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου να απορρίψει τον φόβο ως κάτι παράλογο. Αυτή είναι απλώς μια από τις συχνές διακοπές ρεύματος που γίνονται στο Σαν Φρανσίσκο εδώ και μερικούς μήνες και το ποντίκι στα πόδια μου είναι το μόνο που πρέπει να φοβάμαι.

Αυτό όμως δε σκέφτεται πάντα και το κορίτσι που δολοφονείται στα θρίλερ; Είναι απλώς μια διακοπή ρεύματος. Είναι απλώς ένα ποντίκι. Ήταν ανοησία από μέρους μου να έρθω εδώ μόνη μου βραδιάτικα και συνήθως προσπαθώ να μη φέρομαι ανόητα. Ήξερα από προηγούμενη

εμπειρία ότι ο επιστάτης αυτού του τμήματος ήταν ανατριχιαστικός αλλά το αγνόησα. Ήθελα απλώς απελπισμένα να νιώσω ότι έκανα κάτι για να βρω τη Ρεμπέκα καθώς και να βγάλω από το μυαλό μου τη σιωπή του Κρις μετά από το τελευταίο μας γραπτό μήνυμα σήμερα το πρωί, όπου παραδέχτηκα πως μου έλειπε. Φοβάμαι πως το ταξίδι του εκτός πόλης γι' αυτή τη φιλανθρωπική εκδήλωση του έδωσε χρόνο να αποφασίσει ότι εγώ δεν του λείπω. Στο κάτω κάτω, τόλμησε να μου αποκαλύψει ένα από τα πιο σκοτεινά μυστικά του χθες βράδυ και εγώ έκανα ακριβώς αυτό που είπε ότι θα έκανα, και που είχα ορκιστεί πως δε θα κάνω· τον έδωξα μακριά μου. *Το έβαλα στα πόδια*, προσθέτω σιωπηλά, συλλογιζόμενη τη φράση που χρησιμοποιεί συχνά ο Κρις όταν προβλέπει τη συμπεριφορά μου.

Ακόμα ένας ξερός κρότος διαποτίζει την απόκοσμη σιωπή και εγώ τώρα φρικάρω περισσότερο από ό,τι για τη σιωπή του Κρις. Το μυαλό μου πασχίζει να αναγνωρίσει τον ήχο· μάταια όμως. Όντως, είμαι απίστευτα ηλίθια που ήρθα μόνη μου εδώ. Και παρόλο που μου αρέσει να πιστεύω ότι δεν είμαι συνήθως ηλίθια, το αποψινό αποδεικνύει ότι, όταν φέρομαι ηλίθια, ξεπερνώ κατά πολύ τον καθένα.

Δεν τολμώ ούτε να κουνηθώ, πόσο μάλλον να αναπνεύσω, ωστόσο ακούω ένα ρηχό, τραχύ λαχάνιασμα και ξέρω πως είναι το δικό μου. Πασχίζω να μην ακούγομαι αλλά δεν πιάνει. Το στήθος μου σφίγγεται και το οξυγόνο δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να περάσει στα πνευμόνια μου. Χρειάζομαι αέρα. Τον χρειάζομαι απεγνωσμένα. Μου φαίνεται πως μου λείπει οξυγόνο. Ναι. Αυτό είναι. Θυμάμαι αυτή την ίδια, τη σχεδόν εξωσωματική αίσθηση, τότε που πριν πέντε χρόνια ένας γιατρός βγήκε από το δωμάτιο νο-

σοκομείου της μητέρας μου και μου ανακοίνωσε πως ήταν νεκρή. Παρόλο που ξέρω τι μου συμβαίνει, συνεχίζω τις καταραμένες ρηχές ανάσες, σίγουρη πως έτσι θα προδώσω τη θέση μου. Δεν καταλαβαίνω πώς γίνεται να ξέρω τι μου συμβαίνει, ωστόσο να μην μπορώ να το ελέγξω.

Με κάποιον τρόπο σηκώνομαι χωρίς να θυμάμαι ότι το κάνω. Χαριτιά που δε θυμάμαι να κρατώ γλιστρούν από τα χέρια μου. Με κυριεύει πανικός που μου λέει να ουρλιάξω και να τρέξω να σωθώ. Αυτή η αίσθηση «μάχης ή φυγής» είναι τόσο δικαιολογημένη και πραγματική, που κάνω ένα βήμα μπροστά, αλλά ακόμα ένας κρότος με παγώνει στη θέση μου. Το βλέμμα μου πέφτει απότομα στην πόρτα, όπου δε βλέπω τίποτα, παρ'ά μόνο περισσότερο σκοτάδι. Τίποτε άλλο, παρ'ά μόνο αυτή την απύθμενη, σκοτεινή τρύπα που απειλεί να με καταβροχθίσει. Κι άλλος κρότος. Τι είναι αυτός ο ήχος; Ακόμα ένας θόρυβος –το σύρσιμο ενός ποδιού, νομίζω– ακούγεται από την πόρτα. Η αδρεναλίνη ξεχειλίζει μέσα μου και δε σκέφτομαι πια συνειδητά, απλώς πράττω.

Τινάζομαι προς την κατεύθυνση που πιστεύω ότι δεν κρύβει εμπόδια. Η πόρτα, η πόρτα, η πόρτα! Χρειάζομαι την πόρτα. Πού είναι η καταραμένη πόρτα; Τα δάχτυλά μου πιάνουν το κενό, μόνο κενό, μέχρι που τελικά αγγίζω το ψυχρό μέταλλο και ανακουφίζομαι καθώς κλείνω την πόρτα με πάταγο. Κρατώ τις παλάμες μου πάνω στην επιφάνεια. Και τώρα τι γίνεται; Τώρα τι γίνεται; Να κλειδώσω την πόρτα. Μα δεν μπορώ. Αυτή η διαπίστωση έρχεται σαν χαστούκι. Η κλειδαριά είναι απ' έξω και –ω Θεέ μου!– όποιος και αν είναι έξω μπορεί να με κλειδώσει μέσα. Ή... τι γίνεται αν το άτομο που άκουσα έξω στον διάδρομο κατάφερε να μπει μέσα πριν κλείσω την πόρτα;

Στην τρομακτική αυτή σκέψη στρίβω απότομα και κολάω πάνω στην πόρτα. Θυμάμαι ότι έχω το κινητό μου στην τσέπη του μπουφάν μου και χώνω το χέρι μου να το πιάσω. Δε βλέπω τίποτα. Προφανώς η λογική μου έχει κάνει φτερά. Πώς δε σκέφτηκα μέχρι τώρα το κινητό μου; Το πιάνω αλλά μου γλιστρά και σκάει στο πάτωμα. Μέσα σε απόλυτη αλλοφροσύνη, πέφτω στα γόνατα και το ψάχνω και ανακουφίζομαι όταν τυλίγω την παλάμη μου γύρω από το λείο πλαστικό, αλλά παλεύω δίχως επιτυχία να το ξεκλειδώσω.

Καθώς τινάζομαι πάλι στα πόδια μου, φοβάμαι πως κάποιος θα μου κόψει τον λαιμό όσο προσπαθώ να καλέσω τον αριθμό – και αυτή τη φορά τίποτα δε με σταματά. Το να τρέξω μπορεί να είναι ακόμα μία ανόητη κίνηση, αλλά αυτή τη στιγμή και το να μείνω ακίνητη το ίδιο ανόητο μου φαίνεται. Ανοίγω απότομα την πόρτα και συναντώ περισσότερο σκοτάδι, αλλά δε με νοιάζει. Τρέχω και προσεύχομαι να μην πέσω πάνω σε οποιονδήποτε βρίσκεται εκεί μαζί μου καθώς και να μη σκοντάψω και κουτρουβαλιστώ στη μαύρη τρύπα που με περιβάλλει. Θέλω απλώς να βγω έξω. Έξω. Έξω. Έξω. Είναι το μόνο που σκέφτομαι. Είναι αυτό που μου δίνει το κίνητρο να τρέξω βολίδα προς την έξοδο. Είμαι ένα ηφαίστειο τρόμου και αδρεναλίνης που έχει λιώσει την προηγούμενη λογική μου.

Ψάχνω για την έξοδο, για φως, αλλά η εξωτερική πόρτα που προηγουμένως ήταν ανοιχτή τώρα είναι κλειστή και κοπανιέμαι τόσο δυνατά πάνω της που τα δόντια μου κροταλίζουν. Τα δόντια μου έχουν βυθιστεί στη γλώσσα μου και η μεταλλική γεύση του αίματος πλημμυρίζει το στόμα μου, αλλά δεν αφήνω αυτό να με σταματήσει από το να βγω από εκεί μέσα σώα και αβλαβής. Ψαχουλεύω για το

πόμολο και ξεφυσώ ανακουφισμένη όταν αυτό γυρίζει και η πόρτα ανοίγει.

Μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου έχω βγει από το κτίριο και τα αχνά φώτα του δρόμου και ο παγερός αέρας του Σαν Φρανσίσκο με καλωσορίζει καθώς αφήνω πίσω μου το σκοτάδι του κτιρίου και τρέχω βολίδα στο αμάξι μου. Οι μύες μου σφίγγονται και καίγονται επειδή φοβάμαι ότι κάποιος με έχει πάρει στο κατόπι, αλλά δεν τολμώ να χάσω ούτε ένα πολύτιμο δευτερόλεπτο για να το διαπιστώσω. Το ευαίσθητο δέρμα της παλάμης μου γραπώνει γερά τα κλειδιά μου, το μέταλλο μπήγεται στη σάρκα μου και παλεύω να βρω το κουμπί του συναγερμού για να ξεκλειδώσω το αυτοκίνητο. Ο χρόνος μοιάζει να έχει παγώσει καθώς καταπολεμώ πάλι την παρόρμηση να κοιτάξω πίσω· αντιθέτως, ανοίγω την πόρτα.

Κάποιος είναι έτοιμος να με αρπάξει από πίσω, ορμώ στο κάθισμα του αυτοκινήτου και πιάνοντας το χειρούλι της πόρτας την κλείνω απότομα και κατεβάζω τις ασφάλειες. Γεμάτη αλλοφροσύνη κοιτάζω έξω από το παράθυρο και δε βλέπω κανέναν, αλλά από στιγμή σε στιγμή περιμένω να θρυμματιστεί κάποιο τζάμι. Τα χέρια μου τρέμουν τόσο πολύ που πρέπει να συγκρατώ το ένα με το άλλο ώστε να βάλω το κλειδί στη μηχανή. Μόλις τα καταφέρνω, βάζω μπρος και κάνω αμέσως όπισθεν. Τα λάστιχα στριγκλίζουν και η καρδιά μου βροντοχτυπά. Βάζω πρώτη και αμέσως πατάω απότομα φρένο ενώ ταυτόχρονα τινάζομαι μπροστά από την αδράνεια. Ο ήχος της βαριάς αναπνοής μου γεμίζει την απόκοσμη ησυχία που επικρατεί στο αμάξι καθώς μένω να κοιτάζω την ανοιχτή ακόμα πόρτα του κτιρίου και δε βλέπω τίποτα συγκλονιστικό ή τρομακτικό. Βρίσκεται

απλώς... εκεί. Και εγώ βρίσκομαι εδώ και από ό,τι φαίνεται κανένας δεν υπάρχει γύρω μου.

Δεν έχει σημασία. Όσο περισσότερο κάθομαι εδώ τόσο πιο εκτεθειμένη και ευάλωτη νιώθω, σαν στόχος. Το πόδι μου πατάει το γκάζι. Πρέπει να βγω από αυτό το πάρκινγκ και πρέπει να το κάνω τώρα.

Έχω βγει στον παράδρομο που οδηγεί στον αυτοκινητόδρομο, με τα χέρια μου να σφίγγουν το τιμόνι, όταν συνειδητοποιώ το αδιανόητο: η αποθήκη είναι ξεκλειδωτή. Έφυγα και την άφησα ανοιχτή. Μπαίνω σε ένα βενζινάδικο και παρκάρω δίπλα από το κτίριο. Απλώς κάθομαι εκεί. Μπορεί να πέρασε ένα λεπτό, δύο ή δέκα. Δεν ξέρω. Προφανώς αδυνατώ να σκεφτώ λογικά. Ρίχνω το κεφάλι μου πάνω στο τιμόνι και προσπαθώ να συγκεντρωθώ. Η αποθήκη. Τα μυστικά της Ρεμπέκα, η ζωή της. Ο θάνατός της. Το κεφάλι μου τινάζεται. Όχι. Δεν είναι νεκρή. Δεν είναι νεκρή... και ωστόσο, ξέρω βαθιά μέσα μου πως υπάρχει ένα μυστικό σχετικό με αυτή στην αποθήκη, το οποίο κάποιος δε θέλει να αποκαλυφθεί από κανέναν.

«Πρέπει να γυρίσω πίσω και να κλειδώσω την αποθήκη», ψιθυρίζω. Μπορώ να καλέσω την αστυνομία να με συνοδεύσει. Αποκλείεται να με συλλάβουν επειδή φοβάμαι το σκοτάδι. Μπορεί να γελάσουν, μπορεί να εκνευριστούν, αλλά αυτή τη φορά θα φανώ έξυπνη για να μην κινδυνεύσω.

Το κινητό μου χτυπά στο κάθισμα όπου το έχω αφήσει χωρίς να θυμάμαι να το πετώ εκεί, και αναπηδώ, βάζοντας τη γροθιά στο στέρνο μου. «Θεέ μου», μουρμουρίζω, επιπλήττοντας τον εαυτό μου, «Σύνελθε, Σάρα».

Κοιτάζω τον αριθμό. Ο Κρις. Το στήθος μου καίει από τα συναισθήματα που με πλημμυρίζουν. Υπάρχουν τόσα

πράγματα μεταξύ μας που δεν έχουν διευθετηθεί, τόσο πολλοί λόγοι που είμαστε λάθος ο ένας για τον άλλον. Ωστόσο, παρά αυτό, ή ίσως εξαιτίας αυτού, ποτέ δεν είχα τόση ανάγκη να ακούσω τη φωνή κάποιου όσο έχω τώρα να ακούσω τη δική του.

«Σάρα», μουρμουρίζει όταν απαντώ και το όνομά μου μεταμορφώνεται σε ένα απαλό γυαλόχαρτο μεταξένιας, αρρενωπής τελειότητας που απλώνεται σε όλο το κορμί μου και κουρνιάζει στη βαθιά σπηλιά της ψυχής μου, που, όπως φαίνεται, μόνο εκείνος μπορεί να γεμίζει.

«Κρις». Η φωνή μου ραγίζει στο όνομά του, τα μάτια μου τσούζουν. Πώς κατάφερα να ζω τα προηγούμενα χρόνια ανεπηρέαστη από το τι συνέβαινε γύρω μου ενώ τις τελευταίες εβδομάδες μου έχει συμβεί ακριβώς το αντίθετο; «Εύχομαι... να ήσουν εδώ».

«Εδώ είμαι, μωρό μου», λέει, και εγώ ελπίζω να ακούσω μια νότα συναισθήματος μέσα από τα λόγια του. «Είμαι έξω από την πόρτα σου. Άνοιξε».

Ανοιγοκλείνω τα μάτια σαστισμένη. «Μα νόμιζα πως ήσουν στο Λος Άντζελες για τη φιλανθρωπική εκδήλωση».

«Ήμουν, και πρέπει να πάρω πάλι την πρωινή πτήση, αλλά έπρεπε να σε δω. Άνοιξε μου να μπω».

Έχω μείνει άναυδη. Και εγώ ανησυχούσα όλη μέρα για τη σιωπή του. Φοβόμουν ότι με απομάκρυνε, όπως έκανα εγώ μαζί του χθες βράδυ. «Γύρισε μόνο και μόνο για να με δεις;»

«Ναι. Μόνο και μόνο για να σε δω». Φαίνεται να διστάζει. «Έξω θα με αφήσεις τελικά;»

Και άλλα από τα συναισθήματα που δε θέλω να νιώθω εκρήγνυνται μέσα μου και το τσούξιμο στα μάτια μου απει-

λεί να μετατραπεί σε δάκρυα. Ήρθε να με δει, έκανε τόσο κόπο να πετάξει ως εδώ από άλλη πόλη, παρά την αντίδρασή μου μετά τα χθεσινοβραδινά γεγονότα στο κλαμπ. «Δεν είμαι σπίτι». Η φωνή μου μετά βίας ακούγεται. «Δεν είμαι, ενώ το θέλω πολύ. Μπορείς σε παρακαλώ να έρθεις εδώ;»

«Πού είναι το εδώ;» ρωτάει και ακούγεται τόσο ανυπόμονος όσο νιώθω κι εγώ.

«Λίγα τετράγωνα παρακάτω. Σε ένα κατάστημα Stop N Buy κοντά στην αποθήκη που σου έλεγα». Δεν καταφέρνω να πω το όνομα της Ρεμπέκα και δεν ξέρω γιατί.

«Έρχομαι αμέσως».

Πάνω που πάω να του δώσω οδηγίες, η γραμμή κλείνει.

Βγαίνω από το αυτοκίνητο αμέσως μόλις βλέπω την Πόρσε του Κρις να μπαίνει στο πάρκινγκ και το ρίγος που νιώθω δεν έχει σχέση με τον παγωμένο αέρα που φυσά από τον ωκεανό πολύ κοντά μας, αλλά με αυτό που συνέβη στην αποθήκη. Τυλίγω τα χέρια μου γύρω από το σώμα μου και τον βλέπω να οδηγεί προς το ασημί Φορντ Φόκους μου και η καρδιά μου πάει να σπάσει στο στήθος μου. Ξαφνικά, νιώθω νευρική και ανασφαλής και μισώ αυτό το κομμάτι μου που πάντα με ακολουθεί. Και αν παρανόησα τα λόγια του και τελικά έχει έρθει να μου πει να χωρίσουμε; Και αν η αντίδρασή μου στη μεγάλη του αποκάλυψη χθες στο κλαμπ του Μαρκ τον έπεισε γι' αυτό που μου λέει συχνά; Ότι δεν ανήκω σε αυτό τον κόσμο, στον δικό του κόσμο.

Η 911 γλιστρά με χάρη στη διπλανή θέση και προσπαθώ να μη σκέφτομαι ότι το αμάξι του είναι ίδιο με αυτό που οδηγεί ο πατέρας μου. Ο πατέρας μου είναι το τελευταίο άτομο που θα έπρεπε να σκέφτομαι, ωστόσο δεν ξεκολλά από το μυαλό μου τις τελευταίες εβδομάδες και δεν ξέρω γιατί.

Τα έχω χαμένα, το μυαλό μου δε λειτουργεί σωστά έτσι ταραγμένη που είμαι από τα γεγονότα της βραδιάς και την αγωνία του τι θα συμβεί με τον Κρις.

Βλέπω τον Κρις να βγαίνει από το αμάξι και απλώς και μόνο η σιλουέτα του που εμφανίζεται μέσα από την Πόρσε κάνει τον σφυγμό μου να καλπάζει ξανά. Περνά μπροστά από το πορτμπαγκάζ και ντυμένος με μαύρο τζιν, μπότες μηχανής και δερμάτινο μπουφάν, με τα ξανθά μαλλιά του να αγγίζουν τον γιακά του, μοιάζει τόσο αναστατωμένος και σέξι και, ω Θεέ μου, τόσο ζωώδης και αρρενωπός. Οι μεγάλες του δρασκελιές είναι ανάλογες με τη λαχτάρα που νιώθω και ορμώ προς το μέρος του.

Τα λίγα βήματα που μας χωρίζουν μοιάζουν με τεράστια απόσταση και επιτέλους βρίσκομαι στα χέρια του, τυλιγμένη στο ζεστό κουκούλι της αγκαλιάς του, με το δυνατό του κορμί να απορροφά το δικό μου. Ο διαπληκτισμός της προηγούμενης νύχτας έχει ξεχαστεί σαν να μη συνέβη ποτέ. Λιώνω μέσα του, γλιστρώ τα χέρια μου μέσα από το δερμάτινο μπουφάν του και εισπνέω την υπέροχη μυρωδιά σανταλόξυλου και μόσχου που πάντα τον τυλίγει.

Με μια απλή κίνηση, με μετακινεί στο πλάι του αυτοκινήτου, όπου ο τοίχος μας κρύβει από τους ανθρώπους που μπαινοβγαίνουν στο μαγαζί. «Μίλα μου, μωρό μου», διατάζει, εξετάζοντάς με στο μισοσκόταδο κάτω από τα αχνά φώτα της Πόρσε. «Είσαι καλά;»

Τα μάτια μου συναντούν τα δικά του και ακόμα και στη θολούρα των σκιών νιώθω τον δεσμό ανάμεσά μας, το βάθος των συναισθημάτων του για μένα. Ο Κρις έχει πτυχές που δεν προσποιούμαι πως κατανοώ, αλλά νοιάζεται για μένα και θέλω να του δείξω αυτό που δεν κατάφερα χθες

βράδυ. Θέλω να τον καταλάβω. Θέλω αυτόν, ολόκληρο, ακόμα και τις πλευρές του που τον έκανα να πιστεύει ότι δεν μπορώ να διαχειριστώ.

«Ναι», ψιθυρίζω. «Τώρα που είσαι εδώ, είμαι καλά».

Μόλις που πρόλαβα να πω τις λέξεις και το στόμα του σφραγίζει το δικό μου και μπορώ να γευτώ τον πόθο του, τον φόβο του, τον οποίο τώρα αναγνωρίζω ως δικό μου, τον φόβο του ότι δε θα είμαστε ποτέ ξανά το ίδιο μετά τη βραδιά μας στο κλαμπ του Μαρκ. Κολλλάω πάνω του, ξεδιψάω από το πάθος του, παραδομένη ηθελημένα σε όλα όσα είναι και θα μπορούσε να είναι για μένα. Ένας μαύρος σπόρος από κάτι που ξεκίνησε στην αποθήκη, ή ίσως χθες βράδυ στο κλαμπ, προσπαθεί να ξετρυπώσει από μέσα μου, πράγμα που το μυαλό μου αρνείται να αποδεχτεί. Απεγνωσμένη να ξεφύγω από αυτό που δε θέλω να αντιμετωπίσω, κάνω αυτό που ποτέ δεν τολμώ, και χάνομαι στο τώρα. Νιώθω τον εαυτό μου να βουλιάζει βαθύτερα στο πάθος, να χάνομαι στη φωτιά που καίει χαμηλά στην κοιλιά μου, στην επιθυμία που απλώνεται αέρινη και καυτή ανάμεσα στα πόδια μου. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τη γλώσσα του Κρις πάνω στη δική μου, τίποτα καλύτερο από τη γεύση και τη μυρωδιά του, την αίσθηση των χεριών του που με μαλάζουν κητικά πάνω στο κορμί του. Το έχω ανάγκη αυτό. Έχω ανάγκη εκείνον.

Χώνω τα χέρια μου κάτω από την μπλούζα του, απορροφώντας την καυτή αίσθηση του λείου δέρματος πάνω στους σκληρούς του μυς, κολλλάω πιο δυνατά πάνω του. Ένας τραχύς ήχος πόθου γουργουρίζει στο στήθος του και εγώ απολαμβάνω την ηδονή του, τον πόθο του για μένα, τον τρόπο που τα χέρια του γλιστρούν πάνω στην πλάτη μου, στα οπί-

σθιά μου και, τελικά, με τραβούν απότομα πάνω στο πέος του. Γλείφω μέσα το στόμα του καθώς νιώθω τη στύση του σκληρή πάνω στην κοιλιά μου, και κάτι απλώς σπάει μέσα μου. Δε με νοιάζει πού βρίσκομαι. Δεν ξέρω πού βρίσκομαι. Απλώς θέλω τον Κρις. Δεν μπορώ να σταματήσω να τον αγγίζω, να τον γεύομαι. Έχουμε ορμήσει ο ένας στον άλλον και χάνομαι. Ωστόσο, αυτό δεν είναι αρκετό για να μετριάσει αυτό τον μαύρο σπόρο. Χρειάζομαι κάτι... πα-
ραπάνω. Χρειάζομαι...

«Σάρα».

Προσπαθώ να πάρω ανάσα καθώς ο Κρις ξεκολλά το στόμα του από το δικό μου και το όνομά μου γίνεται ένα γυαλόχαρτο κάψας και πόθου που βγαίνει από τον λαιμό του. Έχοντας χάσει εντελώς την αίσθηση του χρόνου, διαπιστώνω πως είμαι κολλημένη στον τοίχο και δε θυμάμαι πώς βρέθηκα εκεί, ούτε και με νοιάζει. Επιχειρώ να φιλήσω τον Κρις ξανά. Τα δάχτυλά του μπλέκονται στα μαλλιά μου, με κρατά πίσω και ανασαίνει το ίδιο βαριά με μένα. «Καλύτερα να σταματήσουμε πριν μας συλλάβουν. Και αυτή τη στιγμή, θα το διακινδύνευα ευχαρίστως μόνο και μόνο για να βρεθώ μέσα σου».

Ναι. Σε παρακαλώ. Ο Κρις μέσα μου, να με γεμίζει. Λαχταρώ γι' αυτό περισσότερο από ό,τι για την επόμενη ανάσα μου. Τον κοιτάζω, ζαλισμένη, αλλά όχι μπερδεμένη για το τι θέλω, και αυτό που θέλω φυσικά είναι αυτός. Τώρα. Εδώ. Αλλά ο ήχος μιας μηχανής και το γέλιο ενός παιδιού με επαναφέρουν στην πραγματικότητα και η ραχοκοκαλιά μου μαγκώνει. Όλα όσα συνέβησαν την τελευταία ώρα με κατακλύζουν και δημιουργούν έναν τεράστιο κόμπο στο στομάχι μου. Φρίττω στη σκέψη ότι δεν ξέρω καν πού βρί-

σκομαι, ενώ παράλληλα πρέπει να ασφαλίσω τα πράγματα της Ρεμπέκα.

Ακουμπώ την παλάμη μου στο καυτό στέρνο του Κρις. «Έχασα την αίσθηση του χρόνου». Είμαι λαχανιασμένη. Πώς γίνεται να απαρνιέμαι το κορμί αυτού του άντρα πάνω στο δικό μου, που μου υπόσχεται τη γλυκιά κορύφωση που ξέρω πως μπορεί να μου χαρίσει; Απωθώ τις σκέψεις μέσα στη θολούρα του πάθους. «Ξέχασα να κλειδώσω την αποθήκη. Πρέπει να γυρίσω πριν κλειδώσουν το κεντρικό κτίριο και δεν μπορώ να μπω». Θέλω να του πω όλα όσα συνέβησαν. Είναι ο μόνος άνθρωπος στον οποίο μπορώ να μιλήσω για τους φόβους μου σχετικά με τη Ρεμπέκα, αλλά ξέρω ενστικτωδώς ότι θα φρικάρει και θα αρχίσει αμέτρητες ερωτήσεις για τις οποίες δεν έχω χρόνο. Πρέπει να γυρίσω γρήγορα στην αποθήκη. «Μπορείς να με ακολουθήσεις μέχρι εκεί; Πρέπει να βιαστώ». Δεν περιμένω απάντηση. Γλιστρώ στο πλάι πάνω στον τοίχο για να φύγω και προσπαθώ ανεπιτυχώς να περάσω από δίπλα του.

Στηρίζει το χέρι του στον τοίχο δίπλα στο κεφάλι μου, εγκλωβίζοντάς με. «Τι χρειάζεσαι από την αποθήκη της Ρεμπέκα τόσο αργά τη νύχτα;» Το σαγόνι του έχει πάρει αυτό το πεισματάρικο ύφος που αρχίζω πολύ καλά να αναγνωρίζω – παρά τη σημασία του, κατά βάθος ένα κομμάτι του εαυτού μου χαίρεται που έχω αρχίσει να τον γνωρίζω.

Περνώ το χέρι μου απαλά πάνω από τα σκούρα ξανθά αξύρια του που ευθύνονται για το υπέροχο γρατσουνισμό πάνω στο μάγουλό μου. «Να σου εξηγήσω καθώς θα πηγαίνουμε; Σε παρακαλώ; Κρις; Δε θέλω να προλάβουν να κλειδώσουν το κεντρικό κτίριο».

Η έντονη ματιά του σκίζει το σκοτάδι και, διάολε, σωστά

υπέθεσα. Έχει απασαλώσει, ούτε που κουνιέται. Δε με αφήνει να φύγω δίχως εξηγήσεις. «Τι δε μου έχεις πει, Σάρα;»

«Στην περίπτωση που δεν το ξέρεις, μερικές φορές γίνεσαι ανυπόφορος, Κρις. Θα σου πω στον δρόμο».

«Πες μου τώρα».

«Θα κλειδώσουν το κτίριο, Κρις».

Δεν κουνιέται. Σωστά. Μα φυσικά. Ο Κρις έχει πάντα τον έλεγχο. Όχι πάντα, λέει μια φωνή στο κεφάλι μου, και θυμάμαι να μου δίνει το t-shirt του για να μη νιώθω ανασφαλής μέσα στη γύμνια μου ενώ αυτός ήταν ακόμα ντυμένος. Με κάποιους μικρούς αλλά σημαντικούς τρόπους μοιράζεται τη δύναμή του μαζί μου.

«Πέρασα να δω αν θα μπορούσα να βρω τίποτε άλλο που θα με βοηθούσε να βρω τη Ρεμπέκα». Δεν έχω σκοπό να πω περισσότερα, αλλά εκείνος με κοιτάζει έντονα και με πιάνει η γνωστή λόγω νευρικής φλυαρία. «Έχασα την αίσθηση του χρόνου και ξαφνικά κόπηκε το ρεύμα και έμεινα στα μαύρα σκοτάδια. Ένιωσα να ασφυκτιώ και δεν μπορούσα να δω τίποτα και τρώμαξα. Άκουσα αυτό τον περίεργο κρότο και κατάλαβα πως δεν ήμουν μόνη».

«Τι εννοείς κατάλαβες πως δεν ήσουν μόνη;»

«Απλώς ξέρω πως δεν ήμουν μόνη. Κάποιος ήταν μέσα στο κτίριο. Ένιωθα πως με ακολουθούσε. Δεν ήξερα αν έπρεπε να κρυφτώ ή να τρέξω και δεν μπορούσα να δω ούτε το κινητό μου για να πάρω τηλέφωνο. Τελικά, έτρεξα και όταν έφτασα στο αυτοκίνητο, ήρθα ως εδώ. Έτσι άφησα την αποθήκη ξεκλειδωτή. Μόλις είχα σταματήσει εδώ την ώρα που τηλεφώνησες».

Με κοιτάζει έντονα για ακόμα μία στιγμή και μετά σπρώχνει τον τοίχο, βρίζοντας μέσα από τα δόντια του και βιά-

ζοντας τα χέρια στη μέση κάτω από το μπουφάν του. «Τι γαμημένη δουλειά είχες ούτως ή άλλως στην αποθήκη νυχτιάτικα;»

Οι άμυνές μου φουντώνουν και γίνονται ισχυρότερες από το γεγονός ότι ήξερα πως δεν ήταν και το εξυπνότερο πράγμα που έχω κάνει. Η ηλιθιότητα δεν είναι κάτι που αποδέχεται εύκολα κανείς. «Μη βρίζεις, Κρις».

«Μην παίρνεις αποφάσεις που θέτουν τον εαυτό σου σε κίνδυνο, και δε θα το κάνω».

Γίνομαι έξω φρενών. «Μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου. Το κάνω εδώ και χρόνια».

«Αυτό νομίζεις πως έκανες απόψε;» Ο θυμός του είναι απτός, ακτινοβολεί από μέσα του σαν το βουητό του ηλεκτρικού ρεύματος. «Φροντίζεις τον εαυτό σου; Γιατί αν πιστεύεις κάτι τέτοιο, τότε με τρομάζεις αφάνταστα, Σάρα. Σου είπα πως θα βάλω κάποιον να μάθει πού μπορεί να βρίσκεται η Ρεμπέκα, αυτό λοιπόν σημαίνει ότι εσύ δε χρειάζεται να ανακατεύεσαι».

Τώρα πια έχω ξεπεράσει τα όρια της άμυνας. Έχω γίνει έξαλλη. Δεν έχω ανάγκη άλλον άντρα να μου λέει πως δεν μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου. Του επιτίθεμαι. «Τα έχουμε ξαναπεί αυτά, Κρις. Το ότι με γαμάς δε σου δίνει το δικαίωμα να γαμάς τη ζωή μου».

Μένει με το στόμα ανοιχτό, και καθώς οι σκιές κρύβουν το πράσινο των ματιών του, είμαι σίγουρη χωρίς να βλέπω πως πετούν σπίθες καυτής οργής. «Πάλι τα ίδια, Σάρα; Σε γαμάω; Εκεί μας γύρισε πάλι η χθεσινή νύχτα; Γιατί είσαι κολλημένη πάνω μου σε ένα πάγκο; Γιατί, αν θες να σε γαμήσω, θα σε γαμήσω μέχρι να ξεχάσεις το όνομά σου και να μην ξεχάσεις ποτέ το δικό μου».

Μια καυτή λάβα με κάνει να φλέγομαι γιατί ξέρω πόσο ικανός είναι να μετατρέψει τα λόγια σε πράξη. Αλλά στα βάθη τους κρύβεται το συμπέρασμα ότι δεν έχω φτάσει ακόμα εκεί, ότι δεν ξέρει πως δε θα τον ξεχάσω ποτέ και, επιπλέον, ότι δε θέλω καν να προσπαθήσω. Κάνω να μιλήσω, αλλά δε μου δίνεται η ευκαιρία.

«Αποφάσισε τώρα, Σάρα», απαιτεί. «Αν πρόκειται να είμαι μαζί σου πέρα από το πηδύμα, θα κάνω σίγουρα ό,τι περνά από το χέρι μου για να σε προστατεύω και εσύ καλά θα κάνεις να το δεχτείς».

Η διάθεσή μου αλλάζει αμέσως μπροστά στο τελεσίγραφό του. Βρίσκομαι ήδη στη χώρα των δαιμόνων και ξαφνικά μπορώ να γευτώ το δηλητήριο του παρελθόντος σε κάθε λέξη που ξεστομίζω. «Να με προστατεύεις ή να με εξουσιάζεις, Κρις;»

Περιμένω να αντιδράσει, και εκείνος δεν κάνει τίποτε από όσα προβλέπω, ούτε τώρα ούτε ποτέ. Απλώς με κοιτάζει, με μια αδιευκρίνιστη έκφραση, με το σαγόνι σφιγμένο.

Τα δευτερόλεπτα περνούν αργά, βασανιστικά, και εκείνος βάζει το χέρι στην τσέπη του μπουφάν του και βγάζει τα κλειδιά του. «Πάμε να κλειδώσουμε τη γαμημένη αποθήκη».

Κάνει μεταβολή και εγώ νιώθω το στομάχι μου να βουλιάζει. Δε θέλω να του αντισταθώ. Και, ούτως ή άλλως, συνειδητοποιώ, δεν αντιστέκομαι στον Κρις. Αντιστέκομαι στο παρελθόν μου και αρνούμαι να αφήσω τους παλιούς μου δαίμονες να μπουν ανάμεσά μας.

Τινάζομαι μπροστά και βάζω το σώμα μου ανάμεσα σε αυτόν και το αυτοκίνητο, ακουμπώντας το χέρι μου στο στέρνο του. Χαμηλώνει τα μάτια να με κοιτάξει και μέσα τους δε βλέπω το παραμικρό συναίσθημα. Έχω δει αυτό

τον Κρις, εκεί στο οινοποιείο, όταν του έδωσαν κάτι που ανήκε στον πατέρα του, τότε που κλείδωσε τα συναισθήματά του, και δεν πρόκειται να τον αφήσω να το ξανακάνει και τώρα. Όχι μαζί μου. Όχι γιατί αφήνω έναν καταραμένο δαίμονα να μπει εμπόδιο.

Τα συναισθήματα γραπώνουν σαν μέγγενη το στήθος μου και τα βλέφαρά μου χαμηλώνουν. «Συγγνώμη». Παίρνω μια βαθιά ανάσα και συναντώ το βλέμμα του. Τρέμω στη σκέψη να δείχνω ευάλωτη σε αυτό τον άντρα που, δίχως να προσπαθεί, ασκεί πάνω μου μεγαλύτερη δύναμη από κάθε άλλον στο παρελθόν, αλλά υπενθυμίζω στον εαυτό μου ότι η παρουσία του εδώ είναι ο κλάδος ελαίας του, η δική του πράξη που δείχνει πόσο τρωτός είναι. «Σε χρειάζομαι εδώ και ως εκ θαύματος είσαι εδώ, και αυτό σημαίνει για μένα περισσότερα από όσα μπορείς να φανταστείς. Δεν ξέρω πώς τα σκάτωσα έτσι, Κρις. Σε παρακαλώ, μη με αφήσεις να τα θαλασρώσω πάλι όπως χθες το βράδυ».

Για μια στιγμή, παραμένει άκαμπτos, ανυποχώρητος, μένει να με κοιτάζει με σκοτεινά μάτια που δεν μπορώ να διαβάσω, μα, ξαφνικά, τα δάχτυλά του τυλίγονται γύρω από τον λαιμό μου με αυτό τον οικείο τρόπο και φέρνει το στόμα μου μια ανάσα μακριά από το δικό του. «Δεν είμαι σίγουρος πως γνωρίζω τη διαφορά ανάμεσα στην προστασία και τον έλεγχο. Αυτό πρέπει να το ξέρεις».

Επιφανειακά, η προειδοποίησή του δείχνει απλώς ότι είναι το κυρίαρχο αρσενικό, μα στο βάθος υπάρχει κάτι περισσότερο. Δεν είναι φτιαγμένος από πέτρα, τουλάχιστον όχι μαζί μου και, όπως και τόσα άλλα πάνω στον Κρις, αυτό κάτι μου δείχνει. «Αρκεί να ξέρεις ότι θα σου το πω αν πατραβήξεις το σκοινί».

Κολλά τα χείλη του στα δικά μου, απαλά αλλά και διεκδικητικά. «Ανυπομονώ γι' αυτό», με διαβεβαιώνει, δίχως πίεση ώστε να νιώσω κι εγώ τον λίγο έλεγχο που λαχταρώ. Το απαλό γρατσούνισμα της αποπλανητικής υπόσχεσης στη φωνή του γαργαλά τη ραχοκοκαλιά μου και καψαλίζει κάθε νευρική απόληξη του κορμιού μου. Όπως πολλές φορές με τον Κρις, νιώθω ότι υπάρχει κάποιο κρυφό νόημα πίσω από τα λόγια του και θέλω να το καταλάβω, όπως επίσης και εκείνον.

Γέρνει πίσω και με κοιτά, και κάτι μεταβάλλεται ανάμεσα μας και εξαπλώνεται. Κάτι που δεν μπορώ να ονομάσω, αλλά το φύλο μου συσπάται και λαχταρώ ό,τι και αν είναι αυτό με έναν απόλυτο, αμετάκλητο τρόπο. Κάτι που έχω ακόμα να ανακαλύψω για τον εαυτό μου και ξέρω πως μπορεί να μου το δείξει ο Κρις. Και ξέρω ότι είμαι πρόθυμη να πάω μαζί του σε μέρη στα οποία δε θα πήγαινα με κανέναν άλλον. Όχι. Είναι κάτι παραπάνω από προθυμία. Είναι σωματική ανάγκη.

Ο Κρις παρκάρει την 911 μπροστά από το κτίριο, ακριβώς δίπλα στην πόρτα, και όχι στο άδειο πάρκινγκ. «Πάω εγώ να κλειδώσω», λέει, βάζοντας νεκρά και ανάβοντας τα φώτα της στάθμευσης. «Ποιος είναι ο αριθμός; Χρειάζομαι κλειδί;»

«Ένα-δώδεκα και είναι κλειδαριά με συνδυασμό την οποία άφησα ανοιχτή πάνω στην πόρτα», απαντώ με τα μάτια μου καρφωμένα στο οικοδόμημα με τις αποθήκες μπροστά μου. Φαίνεται πως είμαστε οι μόνοι εδώ και το κτίριο είναι ακόμα βυθισμένο στο σκοτάδι. Ο Κρις πάει να βγει και εγώ αρπάζω το χέρι του. «Η πόρτα είναι ανοιχτή, Κρις».

«Αυτό δε θέλαμε; Να φτάσουμε εγκαίρως για να κλειδώσουμε την αποθήκη;»

«Ναι», λέω, κοιτάζοντας το ρολόι στο αυτοκίνητο. «Αλλά έχει περάσει μισή ώρα μετά το κλείσιμο. Δε θα έπρεπε να είναι ανοιχτή». Κοιτάζω την πόρτα ξανά καθώς και τη μαύρη τρύπα που χάσκει πίσω της. Θυμάμαι το ασφυκτικό συναίσθημα που ένιωσα εκεί μέσα και ανατριχιάζω και τυλίγω

τα χέρια γύρω μου στη βεβαιότητα ότι κάποιος βρισκόταν μέσα μαζί μου.

«Τι συμβαίνει, μωρό μου;» με σκουντά ο Κρις, γέροντας ελαφρά το πιγούνι μου για να εξετάσει το πρόσωπό μου. «Τι σκέφτεσαι και δε μου λες;»

Το μυαλό μου ξαναπαίζει τη σκηνή που όρμησα με φόρα από την πόρτα προς την ελευθερία και η καρδιά μου πάει για ακόμα μία φορά να σπάσει. «Η πόρτα ήταν ανοιχτή όταν μπήκα μέσα, μα, όταν πήγα να βγω, ήταν κλειστή». Του έριξα μια ματιά. «Και σε παρακαλώ, μην αρχίσεις το κήρυγμα. Ήδη ξέρω ότι ήταν ηλίθιο να έρθω μόνη μου εδώ βραδιάτικα. Πίστεψέ με, το ξέρω, Κρις. Πλήρωσα το τίμημα στο πολλαπλάσιο με την τρομάρα που πήρα εκεί μέσα».

Τα μάτια του μαλακώνουν στο λεπτό και μου χαϊδεύει τα μαλλιά. «Το ξέρω, μωρό μου. Και να είσαι σίγουρη ότι θα κάνω κουβέντα με το γραφείο για το θέμα της ασφάλειας. Είναι υπεύθυνοι για την ασφάλεια όλων όσοι βρίσκονται στο κτίριο».

«Ο τύπος που δουλεύει εδώ είναι ανατριχιαστικός, Κρις. Δεν υπάρχουν και πολλές ελπίδες ότι θα βελτιώσουν την ασφάλεια».

Συνοφρυώνεται. «Γαμώτο, Σάρα, μου λες αυτό και μετά έρχεσαι εδώ μόνη σου νυχτιάτικα».

«Πάλι βρίζεις», είπα κατσουφιάζοντας.

«Με κάνεις συνεχώς να αναρωτιέμαι τι στο καλό έκανες εδώ μέσα στη νύχτα».

«Η κυρία που εργάζεται στην πρωινή βάρδια στα Μακ Ντόναλντς δίπλα στο σχολείο είναι απίστευτα αγενής, αλλά και πάλι εκεί πηγαίνω για τον καφέ μου».

«Το να αλλάζεις θέμα δε θα σε βγάλει πουθενά μαζί μου,

Σάρα. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να δοκιμάσεις λίγα από τα νεύρα μου όταν γυρίσουμε σπίτι».

Σπίτι. Η λέξη βουίζει μέσα μου γιατί ξέρω ότι με τον Κρις τίποτα δε γίνεται αθέλητα. Η καρδιά μου καλπάζει στην υπονοούμενη οικειότητα και στο πόσο... σωστή μοιάζει να είναι.

«Νεύρα;» ρωτάω. «Τι ακριβώς εννοείς;»

Γέρνει ελαφρά το κεφάλι και η φωνή του τσιτώνεται επικίνδυνα. «Χρησιμοποίησε τη φαντασία σου. Ή, καλύτερα, ας χρησιμοποιήσουμε τη δική μου. Εκτός κι αν αυτό πια σε τρομάζει».

Πάλι με τεστάρει, μου θυμίζει τη χθεσινή βραδιά στο κλαμπ, βεβαιώνεται ότι δεν ξεχνώ τη γυναίκα που είδα δεμένη να μαστιγώνεται. Την εξομολόγηση που μου έκανε και τον πόνο που ένιωσα. Σηκώνω περιφρονητικά το πιγούνι. «Δε φοβάμαι. Όχι εσένα. Όχι... μαζί σου».

Στενεύει τα μάτια και ξέρω ότι ζυγίζει τα λόγια μου. «Αυτό το έχεις ξαναπεί».

«Και τίποτα δεν έχει αλλάξει».

«Δεν έχει;»

«Η αλήθεια είναι πως έχει. Τώρα ξέρω τα σκοτεινά μυστικά σου τα οποία είπες ότι θα με έκαναν να το βάλω στα πόδια, όμως εδώ είμαι ακόμα».

«Το έβαλες στα πόδια και, μωρό μου, απλώς νομίζεις πως ξέρεις τα σκοτεινά μου μυστικά».

«Δείξε μου». Ακούγομαι ξέπνοη.

«Να σου δείξω». Δεν είναι ερώτηση. Η ματιά του πέφτει στο στόμα μου και ξαφνικά συνειδητοποιώ πόσο υπέροχα συγγενός μπορεί να γίνει καθώς προσθέτει: «Υπάρχει τίμημα όταν δε φροντίζεις τον εαυτό σου, αν και ισχυρίζεσαι πως το

κάνεις». Τα μάτια του συναντούν τα δικά μου και στα βάθη τους κρύβεται η αμαρτία. «Θα πρέπει να σε τιμωρήσω».

Τον αγριοκοιτάζω στο άκουσμα ότι δεν μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου. «Μη γίνεσαι εξυπνάκιας. Μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου».

«Έτσι λες εσύ». Τα χείλη του συσπώνται, τα μάτια του τρεμοπαίζουν και η σκοτεινή του διάθεση ελαφραίνει στη στιγμή όπως πολύ συχνά συμβαίνει. «Απλώς φροντίζω και τους δυο μας. Σε χρειάζομαι σώα και αβλαβή αν πρόκειται να σε πηδήξω μέχρι να χαραχτεί μέσα σου το όνομά μου».

Νιώθω να καίγομαι παντού και αρπάζω την ευκαιρία να πω αυτό που δεν τόλμησα νωρίτερα. «Αυτό έχει ήδη γίνει, αλλά αν θες να ξεπεράσεις τον εαυτό σου, είσαι ελεύθερος να το κάνεις».

«Η επιθυμία σας διαταγή μου», με διαβεβαιώνει.

«Αμφιβάλλω γι' αυτό».

«Μην αμφιβάλλεις, μωρό μου», λέει και το γέλιο μας ξεθωριάζει καθώς κοιταζόμαστε με την υπόσχεση της σκοτεινής, ερωτικής ηδονής και όλων όσα έπονται.

Νιώθω ένα σφίξιμο στο στήθος και αγγίζω το μάγουλό του. «Χαίρομαι πολύ που είσαι εδώ».

Χαϊδεύει το κάτω χείλος μου και με φιλά, με ένα στιγμιαίο άγγιγμα της γλώσσας που με κάνει να βογκώ στη γεύση της πείνας του, στη γεύση της δικιάς μου. «Άσε με να κλειδώσω ώστε να την κάνουμε από δω».

Αρπάζω το χέρι του καθώς πάει να βγει. «Είναι πίσσα σκοτάδι εκεί μέσα. Πώς θα κλειδώσεις;»

«Έχω φακό στο πορτοπαγκάζ».

«Και αν αυτός που ήταν πριν μαζί μου μέσα είναι ακόμα εκεί;»

«Αν κάνει τη λάθος κίνηση, θα τον χτυπήσω με τον φακό». Ανασηκώνει το ένα φρύδι. «Είμαι πολύ αποτελεσματικός, ειδικά όταν έχω να ασχοληθώ με καλύτερα πράγματα». Χαμογελά. «Όπως, για παράδειγμα, με σένα». Βγαίνει από το αμάξι πριν προλάβω να τον σταματήσω και δεν αντέχω στη σκέψη ότι πρόκειται να μπει σε αυτή τη μαύρη τρύπα. Βγαίνω και εγώ έξω και τον συναντώ στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

«Γυναίκα...»

«Κράτα τις διαταγές σου για κάποια άλλη πιο δελεαστική στιγμή, Κρις. Δε μένω στο αυτοκίνητο. Δεν έχεις δει το *Παρασκευή και 13*; Ο Μάικλ δολοφονεί το κορίτσι στο αμάξι».

«Ο Μάικλ είναι από τη *Νύχτα με τις Μάσκες*. Ο Τζέι-σον είναι στο *Παρασκευή και 13*».

«Δεν έχει σημασία, το κορίτσι στο αυτοκίνητο δολοφονείται. Δε μένω στο αυτοκίνητο».

Κλείνει το πορτμπαγκάζ με δύναμη και τώρα κρατά έναν μακρόστενο, ασημί φακό. «Και νομίζεις πως είναι πιο ασφαλές να μπεις σε μια θεοσκότεινη αποθήκη με έναν τύπο που κρατά φακό;»

«Θα μείνω μαζί σου, Κρις».

«Σάρα...»

Κάτι φώτα τρεμοπαίζουν πίσω μας και γυρίζουμε και οι δύο καθώς ένα φορηγό μπαίνει στον χώρο. «Μάλλον έφτασε ο συντηρητής».

Το φορηγό παρκάρει δίπλα μας και ο ήχος των βημάτων πάνω στο χαλίκι στρέφει τη ματιά μου σε έναν άντρα με πορτοκαλί στολή που έρχεται από το κεντρικό κτίριο. «Αυτός είναι ο τύπος που σε φρικάρει;» ρωτά ο Κρις.

Κουνάω το κεφάλι μου. «Όχι. Δεν είναι αυτός». Ετού-

τος είναι καμιά εικοσαριά χρόνια μεγαλύτερος και, παρόλο που δείχνει κατσούφης, δεν είναι ανατριχιαστικός. Κοιτάζω τον Κρις. «Μάλλον έπρεπε από την αρχή να πάω στο γραφείο». Αρχίζω να αμφιβάλλω για τον εαυτό μου. Μήπως έπλασα όλο αυτό τον κίνδυνο με τη φαντασία μου; Μήπως το παράκανα;

Ο Κρις με γυρνά για να τον κοιτάξω, και εγώ γλιστρώ τα χέρια μου κάτω από το μπουφάν του. Είναι ξεστός ενώ ο αέρας γύρω μας παγωμένος. «Μην κάνεις αυτό που κάνεις», διατάζει.

«Τι κάνω;»

«Αν ένιωσες ότι βρισκόσουν σε κίνδυνο, αν νιώσεις ποτέ ότι βρίσκεσαι σε κίνδυνο, μην αγνοείς αυτό το συναίσθημα».

«Και αν είναι απλώς μια τυχαία διακοπή ρεύματος;»

«Πώς ορίζεις το τυχαία;» ρωτάει.

«Δεν ξέρω. Δεν έχει συμβεί σε όλη την πόλη όπως πιστεύα. Απλώς... δεν ξέρω τι πιστεύω».

«Θα το μάθουμε παρέα». Τα δάχτυλά του αφήνουν το καυτό τους αποτύπωμα στους γοφούς μου και ο κτητικός τρόπος που απλώνονται πάνω τους με κάνει να τον πιστεύω.

«Να σας βοηθήσω σε κάτι, παιδιά;»

Γυρίζουμε και βλέπουμε τον συντηρητή πίσω μας και εκπλήσσομαι με το πόσο γρήγορα μας πλησίασε. Ίσως πάλι ο χρόνος να περνά πιο γρήγορα όταν με κρατά ο Κρις. Υποπτεύομαι ότι τελικά αυτό συμβαίνει όταν ο Κρις με αφήνει, και εύχομαι να μην το έκανε.

Ο Κρις δείχνει τον φακό σηκώνοντας ελαφρά το χέρι του. «Κόπηκε το ρεύμα πριν προλάβουμε να κλειδώσουμε. Απλώς θέλουμε να κλείσουμε και μετά φεύγουμε».

Ο άντρας ξύνει το πιγούνι του. «Δεν ήξερα ότι ήταν κά-

ποιος μέσα όταν κόπηκε το ρεύμα. Μπήκα μέσα να ελέγξω μήπως χρειαζόταν κανείς βοήθεια».

«Εγώ ήμουν μέσα», λέω. «Και δεν είχε καθόλου πλάκα. Κάποιος έκλεισε την εξωτερική πόρτα και δεν μπορούσα να βγω».

Ο άντρας συνοφρυώνεται. «Η πόρτα είναι ανοιχτή, κυρία. Ήταν ανοιχτή όταν μπήκα μέσα».

«Επειδή την άνοιξα εγώ», λέω, δείχνοντας το προφανές, δίχως να ελέγχω την επιθετικότητα στη φωνή μου.

«Έχετε κάμερες εδώ;» ρωτά ο Κρις.

«Έχουμε», λέει. «Αλλά χωρίς ρεύμα δε λειτουργούν».

«Τα γραφεία της ασφάλειας θα έχουν τη δική τους τροφοδοσία», διαφωνεί ο Κρις.

«Δεν έχουμε τέτοιες πολυτέλειες εδώ, κύριε. Είμαστε μόνο εμείς».

Ο Κρις σμίγει τα φρύδια. «Τότε ίσως πρέπει να τις αποκτήσετε. Μπορεί να πάθαινε κάτι κακό».

«Κανείς δεν έχει πάθει κάτι κακό εδώ πέρα», αντιλέγει ο άντρας.

Ο Κρις μοιάζει έτοιμος να διαφωνήσει αλλά το μετανιώνει. «Θέλουμε απλώς να κλειδώσουμε την αποθήκη μας και να φύγουμε από τα πόδια σας».

«Ποιος είναι ο αριθμός;» ρωτά ο άντρας.

«Ένα-δώδεκα», του λέω.

Ξύνει το σαγόνι του. «Ναι σωστά. Μαζί μου μιλήσατε στο τηλέφωνο. Βλέπω ότι αυτή η αποθήκη είναι σε αναμονή για δημοπρασία. Έχει λήξει η ημερομηνία της».

«Μα ο ιδιοκτήτης μου έδωσε μία εβδομάδα παράταση».

«Αυτό έγινε πριν από σχεδόν δύο εβδομάδες», είπε. «Και αυτός που την έδωσε ήμουν εγώ».

**Απελπισμένη να αποφύγω αυτό που δε θέλω
να αντιμετωπίσω, κάνω αυτό που ποτέ
δεν τόλμησα. Και χάνομαι στη στιγμή...**

Η Σάρα ΜακΜίλαν αναζητά ακόμα τη Ρεμπέκα, τη μυστηριώδη γυναίκα της οποίας το σκοτεινό, ερωτικό ημερολόγιο τη σαγήνευσε όσο και τη φόβισε. Διχασμένη ανάμεσα στην ακατανίκητη επιθυμία της να υποκύψει στις απαιτήσεις του αφεντικού της και στην παθιασμένη σχέση της με τον καλλιτέχνη Κρις Μέριτ, η Σάρα πρέπει να αντιμετωπίσει ένα παρελθόν που τη στοιχειώνει όσο και τα λόγια της Ρεμπέκα. Στην αγκαλιά ενός άνδρα, η Σάρα θα βρει το καταφύγιο όπου θα μπορέσει να απελευθερωθεί· να εξομολογηθεί τα πιο μύχια μυστικά της και να εξερευνήσει τις πιο σκοτεινές φαντασιώσεις της. Μήπως, όμως, η ασφάλεια αυτή είναι ουτοπία, εφόσον η αλήθεια για το παρελθόν της Ρεμπέκα δεν έχει ακόμα αποκαλυφθεί;

**Μη χάσετε
το πρώτο βιβλίο
της σειράς!**

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ**

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ISBN 978-618-5044-14-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15138